

A.C.7.

Partner Galerije Mona Lisa

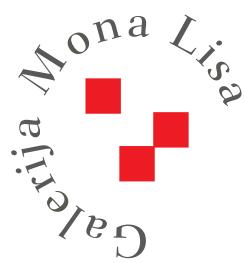
A.C.T.

Dragica
CVEK JORDAN

predgovor
Giorgio SEGATO

razgovor i životopis
Milan BEŠLIĆ

Zagreb 4 - 27. listopada 2006.

*Kad sam bio kao oni, crtao sam kao Rafael,
a trebao mi je cijeli život da budem kao oni!*

Picasso
na izložbi dječjeg crteža

77
78.

STIŠANE BJELINE

UVIJEK sam bjelinu slika Dragice Cvek Jordan gledao kao blještavu tišinu u kojoj niču znakoviti likovi i cvjetaju boje poput misli, poput odjeka egzistencijalnog i osjetilnog pamćenja, bliskih i dalekih uspomena, što su preneseni na neko “polje” izvan povijesti, u područje čvrste i pune svjetlosti, istodobno emocionalnoga i razumskoga obasjanja, da bi tamo razmatrani postali evokacijom, pričom, bajkom, sretnom i smirujućom razradom življenoga i sanjanoga iskustva i žara, ali ostadoše zadržani u podsvijesti te su postupno prevedeni u znakovito zbijanje s onu stranu osobnoga dogadanja, pretvoreni u kolektivno pamćenje i kulturnu podlogu istančane ljudskosti.

SVJETLOST i tišina nedvojbeno izražavaju radosnu, pažljivu i prisnu sabranost unutrašnjega osluškivanja nekog svijeta jednostavnih i simboličkih zgoda i sastojaka (naizgled fragmentarnih no uvijek međutim povezanih otajnim nitima spomenskih asocijacija, njegovanih s ljubomornim stidom), visoke pjesničke razriješenosti, kao da iz nježnoga “privida” zbilje što se javlja intimnom videnju (mladahna nevjeta, posuda i stručak cvijeća, posebice mačuhice i jaglaci, kuća i crkvica u daljini, mačak, leptirica, kutija, igračke) Dragica umije u isto vrijeme i istisnuti i rastegnuti raspoloženja i utiske: s jedne strane uvježbanom i znalačkom plastičko likovnom točnošću, a s druge modulacijom planova prikaza posredstvom blagih premaza koji idu od vaspnene bjeline do bisernoga sivila, a imaju doista izvanrednu, dirljivu, obuzimajuću evokativnu nježnost. Bistrina i raspršena svjetlost ne oslanjaju se na naturalistička uporišta već su ponajprije pokazatelji lakoće s kojom slikarica ostvaruje sličnost ili daje postojanost, prostornost, bjelinu i mirisnost uspomenama što ih njeguje u svojoj nutrini, što ih hrani u ritualu slikarstva i s ljubavlju ih čuva, stavljajući u opticaj tek rijetke heraldički istaknute likove. Važni su naročito svjetlost i prostori, nesmetano širenje sjaja koji poništava nabore (sjene, strahovi), gutanja planova u dubinu, a samo prozirnost, veća ili manja gustoća i zatamnjenost te laka zasjenjenja omogućuju blago naznačeno razlaganje planova u dubinu. Jer njezin auroralni svijet želi izaći na svjetlost, na površinu, kao opušteno raspoloženje, sretna uspomena. Nježna mladenačka euforija osjetila

često je naglašena prozirnim velom nevjeste, koji lebdi u zraku poput brazde, komete, uzleta misli, sna i osjećaja.

“MORANDIJEVSKA” mješavina boje, usmjerena naglašavanju sasvim interijerizirane plastičnosti zbilje i oblika, čini još izričitijim značenje što ga Dragica Cvetko Jordan želi dati slikanju, izražavanju kroz tvar boje: a to je traženje najučinkovitijega amalgama s pomoću kojega će u jedinstvenu vizualnu istinu stopiti zbilju, osjećaje, pamćenje, želje, san, povijest, osobne nade; odnosno nalaženje ne toliko zbilje predmeta, već one visoko poetične i sasvim pojedinačne i promjenjive točke osjetilnog i razumskog vizualnog preklapanja, na razmeđu objektivnoga i subjektivnoga.

FIGURACIJA Dragice Cvek Jordan objašnjiva je naročito, i nadasve, unutar pjesničkoga nadahnuća koje spašava slutnje najgrozničavije i naj-otvorenije egzistencijalne radosti kao bitne trenutke smisla življenja i osjećanja "djelatnim" s onu stranu svakidašnjega ponavljanja odnosa i čina, te tvori svjetlo i zaštićeno okružje u kojemu se mogu utemeljiti snovi, nade, utopije, religiozno osjećanje i ljubav za prirodu. Nipošto nije slučajno što je cijela obitelj Jordan, između ostalog, povezana strašću za glazbom, te što je glazba uobičajena i profesionalna djelatnost djece a također se često javlja i na slika-ma supruga Vasilija. Doista, čini mi se da je Dragičina osjetljivost ona osovina oko koje se vrti to zanimanje i to neprekidno traženje sve veće istančanosti. Naime, nju je ljubav za glazbu i sklad odvela od goyeskih iskustava konca šezdesetih godina prema smirenim i smirujućim prizorima djece, igračaka i cvijeća u sedamdesetima, a zatim do nevjesta i golubica iz osamdesetih godi- na, do maćuhica, jasmina, jaglaca, do nježnoga rasplinutoga rumenila na slici Ana s leptiricom (1997), do izbijedjelog plavetnila uspomena na Djevojci sa šeširićem i pismom (1997), do Božićne vase s ružama (1997), do nevjeste koja se ogleda u prozoru što gleda na crkvicu, otvorenom prema praskozornom, još blijedom i dalekom suncu: na bijelom stolu je posudica, možda zaboravljeni kist i kitica maćuhica - znakovita ali istodobno i svrhovita da pobudi dubinu, lagani kontrast, mrlju i volumen ujedno - u istančanoj i mekoj ružičastoj rasvjeti, s praznom krletkom u sredini, s dugim uzvijenim velom, smedih i okruglih očiju. Velike, tamne oči izrazito su svojstvo Dragičinih likova, duboke i upijajuće, izražajne i hvatajuće oči služe kao kontrapunkt jasnog i laganog ozračju: one nas privlače unutra, čine da osjetimo misli, stvari iznutra. Znak su perceptivne i intelektualne otvorenosti lika, njegova grozničavoga sudjelovanja ili njegove prepuštenosti slušanju, uspomenama, unutarnjem doživljavanju. Ali nije svaki mali predmet opterećen simboličkom "težinom", nije namješten i postavljen s krutim sintaktičkim namjerama: riječ je o malim amblemima što niču na površini platna onako kako se nameću pažnji Dragice Cvek Jordan, i to jedino stoga jer je njezin prostor, onaj srca, duha pa time i kadra, prostor tištine, prostor u kojemu nema gomilanja pa stoga niti pritiska zbilje; zato se predmeti javljaju mjestimice, tu i tamo, slijedeći mjeru - i sintaksu - neke skladne ekonomije, te svako javljanje ima vlastito značenje kao nazočnost i vlastitu beznačajnost u odnosu na bit. Jer sve se zbiva u pamćenju i snu, ali pamćenje i san nisu življeni kao čežnja za nekim izgubljenim zlatnim vijekom, za nekim beznadno dalekim svijetom, kao bijeg od vremena i sklonište u povratku već kao podržavanje neke egzistencijalne nade, svjetlosti i buduće ra-dosti, gdje se još miješaju složeni osjećaji: duboko religiozno shvaćanje života, produžavanje vlastitosti u djeci, u iščekivanju unuka, u nastavljanju života kao trajnoga pročišćenja, potraga za lakoćom i prozračnošću, žudnja za najčišćim biserom u središtu egzistencijalne Mandale.

Giorgio Segato
1998.

2 Primule

D.C. 7.

detalj

3 Sonja

SILENZIOSI CANDORI

Ho **SEMPRE** avvertito il candore dei quadri di Dragica Cvek Jordan come abbagliante silenzio in cui fioriscono figure emblematiche e colori come pensieri, risonanze della memoria esistenziale e sensitiva, vicina e lontana, trasportate in un “campo” fuori storia, in un territorio di luce piena e ferma, di illuminazione emotiva e intellettiva insieme, e lì contemplate farsi rievocazione, racconto, favola, elaborazione felice e rasserenante di esperienza e di fervore vissuti, sognati, rimasti in sospensione nell'inconscio e, piano piano, tradotti in evento emblematico ben oltre la vicenda personale, in memoria collettiva e culturale di raffinata umanità.

LUCE e silenzio, indubbiamente, esprimono un gioioso, attento e prensile concentrarsi dell'ascolto interiore di un mondo di situazioni e di elementi semplici e simbolici (apparentemente frammentari, ma invece sempre collegati dal filo segreto delle associazioni mnestiche e sentimentali coltivate con geloso pudore) di alta rarefazione poetica, come se dal delicato “fantasma” della realtà che si affaccia alla visione intima (la giovanissima sposa, il vaso e il cartoccio di fiori, viole e primule soprattutto, la casa o la chiesa in lontananza, il gatto, una farfalla, una scatola, giocattoli) Dragica sapesse ad un tempo spremere e dilatare umori ed emozioni: da una parte con allenata e magistrale precisione plastico figurale, dall'altra con una modulazione dei piani di apparizione per velature dal bianco calce al grigio perlaceo di una tenerezza evocativa davvero straordinaria e toccante, coinvolgente. Il chiarore, la luminosità diffusa non hanno riferimenti naturalistici e sono, piuttosto, indice della leggerezza con cui la pittrice restituisce sembiante, consistenza, spazi, candori, profumi ai ricordi che coltiva tra le voci di dentro, e nutre nel rituale della pittura, custodisce amorosamente mettendo in gioco pochissime figure araldiche. Contano soprattutto la luce e gli spazi, il dilegare senza ostacoli di una luminosità che annulla le pieghe (le ombre, le paure), gli inghiottimenti dei piani in profondità, e ha solo trasparenze, maggiore o minore densità e opacità, ombreggiature lievi che consentono l'articolarsi appena accennato dei piani in profondità. Perché il suo mondo aurorale tende a venire alla luce, in superficie, come stato d'animo leggero, memoria felice. La delicata euforia adolescenziale dei sensi è sottolineata spesso dal velo trasparente della sposa, sospeso nell'aria, come scia, cometa, volo del pensiero, del sogno e del sentimento.

L'IMPASTO "morandiano" del colore, volto ad esaltare della realtà e della forma una plasticità tutta interiorizzata e luminosa, rende ancor più esplicito il significato che Dragica Cvek Jordan vuole dare al dipingere, all'esprimersi nella materia del colore: che è quello di un cercare l'amalgama più efficace a fondere in un'unica verità visiva la realtà, l'emozione, la memoria, il desiderio, il sogno, la storia, la speranza personale; non tanto la realtà dell'oggetto, ma quel punto altamente poetico e assolutamente singolare e variabile di tangenza visiva, sentimentale e intellettuale, tra oggettivo e soggettivo.

4 Mačuhice

La **FIGURAZIONE** di Dragica Cvek Jordan si spiega soprattutto, per l'appunto, all'interno di un afflato poetico che recupera i ri-ferimenti di più febbre e scoperta gioia esistenziale come momenti fondamentali del senso di vivere e del sentirsi "attivi" al di là del quotidiano ripetersi di atti e di relazioni, in una sfera luminosa e protetta sulla quale fondare sogni, speranze, utopie, sentimento religioso e amore per la natura. Non è certo un caso che tutta la famiglia Jordan sia unita, tra l'altro, dalla passione per la musica e che la musica sia pratica abituale e professionale dei figli e anche che così spesso ritorni nei quadri del marito Vasilije. A me pare, infatti, che il perno attorno al quale ruota questo interesse e questo costante raffinamento sia la sensibilità di Dragica, quel suo amore per la musica e per l'armonia, che l'ha portata dalle esperienze goyesche della fine degli anni Sessanta ai bambini, ai giochi e ai fiori, rasserenanti e rasserenanti degli anni Settanta e poi alle sposine e alle colombe degli anni Ottanta, alle viole del pensiero, ai gelsomini, alle primule, fino al rosa delicatissimo e vaporoso di "Anna con farfalla" (1997), al blu smarrito dei ricordi della "Ragazza con capellino e lettera" (1997), al "Vaso di Rose di natale" (1997), alla sposa che si spaccia davanti alla portafinestra verso la chiesa e verso un sole aurorale ancora sbiadito, lontano: sul tavolo bianco un vasetto, forse un pannello dimenticato e un cartoccio di viole del pensiero - emblematico e insieme funzionale a creare la profondità, lieve contrasto, macchia e volume al tempo stesso - in un chiarore rosato raffinatissimo, morbido, e con al centro la gabbietta vuota, il velo lungo in volo, lo sguardo bruno e tondo. Gli occhi grandi e neri sono un'altra caratteristica dei volti ritratti da Dragica, occhi profondi e assorbenti, espressivi e prensili, che contrappuntano l'aria chiara e leggera delle atmosfere: ci attraggono dentro, ci fanno sentire i pensieri, le cose di dentro. Sono il segno della prensilità percettiva e intellettuale del personaggio, della sua febbre partecipazione o del suo abbandonarsi a un ascolto, una memoria, un'emozione interiori. Ma non è che ogni più piccolo oggetto si carichi di "peso" simbolico, che sia studiato e collocato con rigido valore sintattico: si tratta di piccoli emblemi che fioriscono sulla superficie del quadro così come si affacciano all'attenzione mnestica di Dragica Cvek Jordan, e solo perché il suo spazio, quello del cuore, della mente e dunque del quadro è spazio silente, senza affollamenti, senza pressioni del reale, così che sbocciano qua e là secondo una misura - e una sintassi - di armoniosa economia, e ogni apparizione ha, insieme, la propria rilevanza in quanto presenza e la propria irrilevanza in quanto sostanza. Perché tutto accade nella memoria e nel sogno, ma memoria e sogno intesi vissuti non come nostalgia di un'età d'oro perduta, di un mondo irrimediabilmente lontano, come rifugio retrovisivo e fuga dal tempo, bensì come nutrimento di una speranza esistenziale, di luce e gioia futura, in cui si mescolano ancora sentimenti complessi: il senso profondamente religioso della vita, la proiezione di sé nei figli, in attesa dei nipoti, in una continuità di vita come costante raffinamento, ricerca di leggerezza, di trasparenza, e della perla più pura al centro del Mandala esistenziale.

Giorgio Segato
1998.

5 Praznik

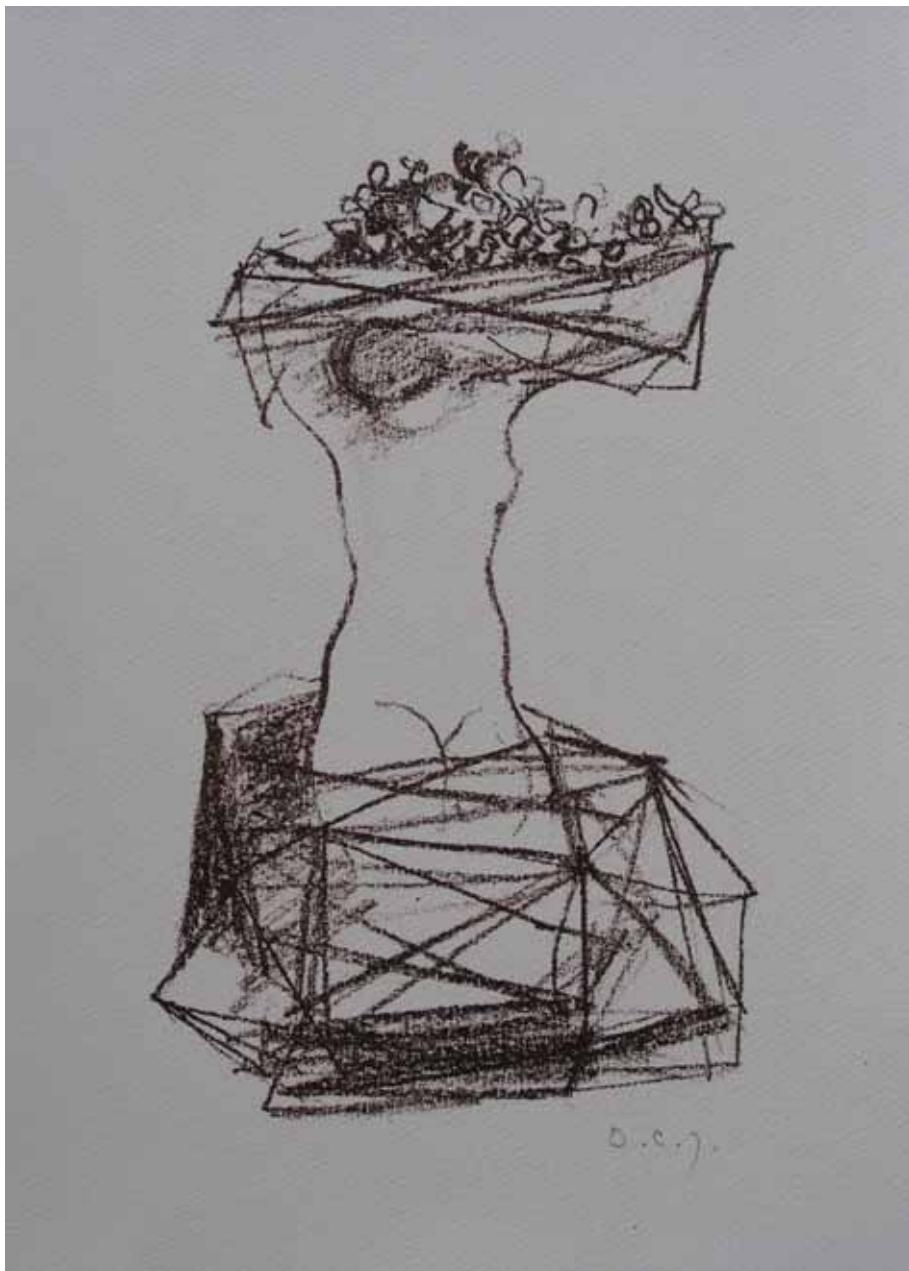
detaj

STILLES WEISS

Das **WEIß** der Gemälde von Dragica Cvek Jordan habe ich immer als blendende Stille empfunden, in der emblematische Figuren auftauchen und Farben wie Gedanken, Resonanz eines existenziellen und sinnlichen Gedächtnisses übertragen, in einen Bereich des vollen und festen Lichtes, einer zugleich emotionalen und intellektuellen Beleuchtung, um, dort durchdacht, zur Evokation, Erzählung, zum Märchen, zu einer glücklichen und beruhigenden Verarbeitung einer Erfahrung Inbrunst zu werden, die gelebt und geträumt wurden, jedoch im Unterbewusstsein gefangen blieben und erst allmählich in ein emblematisches Ereignis jenseits des Persönlichen, in ein kollektives und kulturelles Gedächtnis von raffinierter Humanität übertragen wurden.

LICHT und Stille drücken zweifellos eine freudige, aufmerksame und greifbare Konzentration der inneren Wahrnehmung einer von einfachen und symbolischen Vorfällen und Elementen - offensichtlich fragmentarisch, aber immer durch einen geheimen Faden gefühlvoller und mit eifersüchtiger Zurückhaltung kultivierter Gedächtnisassoziationen verbunden - geprägten Welt von hoher dichterischer Verdünnung. Als vermöchte Dragica aus dem zarten, der intimen Wahrnehmung erscheinenden "Phantasma" der Wirklichkeit (die blutjunge Braut, der Blumentopf und der Blumenstrauß, vor allem Stiefmütterchen und Schüsselblumen, das Haus oder die Kirche in Entfernung, die Katze, ein Schmetterling, eine Schachtel, Spielzeug) die Stimmung und die Eindrücke gleichzeitig zu unterdrücken und zu erweitern: einerseits durch eine geübte und gekonnte plastisch-bildnerische Genauigkeit, und andererseits durch die Modulation der Darstellungsebenen mit Hilfe leicht aufgetragener Farbschichten, die von Kalkweiß bis Perlgrau reichen und eine in der Tat außerordentliche, rührende, ergreifende evokative Zärtlichkeit vermitteln. Die Klarheit und das diffuse Licht haben nicht nur naturalistische Stützpunkte, sie veranschaulichen vielmehr die Leichtigkeit, mit der die Malerin der in ihrem Inneren lebenden Erinnerung Ähnlichkeit, Konsistenz, Freiraum, Glanz und Duft zu verleihen vermag. Sie nährt diese Erinnerung durch das Ritual des Malens und hütet sie liebevoll, indem sie ganz wenige heraldische Figuren ins Spiel bringt. Was zählt, sind vor allem das Licht und der Raum, die ungehinderte Erweiterung eines Glanzes, der die Falten (Schatten, Ängste) tilgt, das Verschlingen der Ebenen zur Tiefe hin, während nur die Transparenz, die größere oder geringere Dichte und Dunkelheit sowie leichte Schattierungen eine kaum angedeutete Schichtung der in die Tiefe reichenden Ebenen ermöglichen. Denn ihre aurorale Welt strebt zum Licht hinaus, zur Oberfläche, als gelassene Stimmung, als glückliche Erinnerung. Die zarte jugendliche Euphorie der Sinne wird oft mit dem durchsichtigen Brautschleier betont, der wie eine Furche, ein Komet, der Flug der Gedanken, des Traumes und der Gefühle in der Luft schwebt.

Die an **MORANDI** erinnernde, gänzlich auf eine verinnerlichte Plastizität der Wirklichkeit und der Formen ausgerichtete Farbenmischung verdeutlicht noch mehr die Bedeutung, die Dragica Cvek Jordan der Malerei, dem durch Farbe vermittelten Ausdruck verleihen möchte - nämlich die Suche nach dem wirksamsten Amalgam, das die Realität, das Gefühl, das Gedächtnis, den Wunsch, den Traum, die Geschichte, die persönliche Hoffnung zu einer einzelnen visuellen Wahrheit verschmelzen könnte; es geht dabei nicht nur um die Realität des Objektes, sondern vor allem um jenen hoch poetischen und absolut einmaligen und doch veränderlichen Punkt der sinnlichen und intellektuellen Berührung im Bereich zwischen dem Subjektiven und dem Objektiven.

Die **FIGURATION** von Dragica Cvek Jordan erklärt sich vor allem durch eine dichterische Inspiration, welche die Vermutungen über die fiebrigsten und offensten existenziellen Freuden als für den Sinn des Lebens und ein Gefühl der "Aktivität" jenseits der alltäglichen Wiederholung von Taten und Beziehungen wesentliche Augenblicke in eine helle und geborgene Sphäre hinübertretet, auf welche Träume, Hoffnungen, Utopien, des religiöse Gefühl und die Naturliebe gründen können. Es ist bestimmt kein Zufall, dass die ganze Familie Jordan u.a. durch eine Begeisterung für Musik verbunden ist und dass Musik die übliche Beschäftigung und den Beruf der Kinder darstellt und so oft auf den Gemälden des Ehemanns Vasilije zu sehen ist. Ich habe tatsächlich den Eindruck, dass die Achse, um die sich dieses Interesse und diese konstante Verfeinerung drehen, in Dragicas Sensibilität und ihrer Liebe für Musik und Harmonie zu suchen ist. Diese Liebe führte sie Ende der sechziger Jahre von goyesken Erfahrungen zu ruhigen und beruhigenden Szenen mit Kindern, Spielen und Blumen in den Siebzigern, und danach zu den Bräuten und Tauben der achtziger Jahre, zu Stiefmütterchen, Jasmin, Schlüsselblumen, zum delikaten und leichten Rosa von "Anna mit dem Schmetterling" (1997), zum verblassten Blau der Erinnerungen des "Mädchen mit Hut und Brief" (1997), zur "Vase mit Christrosen" (1997), zur Braut, die sich im Glas der Balkontür besieht, davor die Kirche und eine noch blasse, entfernte Sonne: auf dem weißen Tisch ein Gefäß, vielleicht ein vergessener Pinsel und ein Strauß Stiefmütterchen - emblematisch und zugleich zweckmäßig, um die Tiefe, einen leichten Kontrast, einen Fleck und gleichzeitig ein Volumen zu schaffen - in einer raffiniert weichen rosa Beleuchtung, mit leerem Käfig in der Mitte, mit einem langen, wehenden Schleier, die Augen braun und rund. Große, dunkle Augen sind ein weiteres Kennzeichen der von Dragica gemalten Gesichter, tiefe und aufsaugende, ausdrucksvolle und fesselnde Augen, die den Kontrapunkt zur Klarheit und Leichtigkeit der Atmosphäre bilden: sie ziehen uns nach innen, lassen uns die Gedanken und das innere Geschehen spüren. Sie sind ein Zeichen der perzeptiven und intellektuellen Offenheit der Figur, ihrer fiebrigen Beteiligung oder ihres Überlassens dem Zuhören, den Erinnerungen, dem inneren Erlebnis. Es ist aber nicht so, dass jedes kleine Objekt mit symbolischen Gewicht belastet wäre, dass es gesucht und mit starren syntaktischen Absichten hingestellt worden wäre: hier geht es um kleine Embleme, die so auf der Oberfläche der Leinwand spritzen, so wie sie gerade im Erinnerungsgedächtnis von Dragica Cvek Jordan auftauchen, und zwar deswegen, weil ihr Raum jener des Herzens, des Geistes und demnach des Gemäldes ein stiller Raum ist, in dem es keine Häufung und daher auch keinen Realitätsdruck gibt. Deswegen tauchen die Gegenstände stellenweise, hier und da, auf, dem Maß und der Syntax einer harmonischen Ökonomie folgend, so dass jedes Erscheinen zugleich eine eigene Bedeutung im Hinblick auf seine Anwesenheit und eine eigene Bedeutungslosigkeit im Hinblick auf eine Substanz hat. Denn alles geschieht im Gedächtnis und im Traum, aber Gedächtins und Traum werden nicht als Nostalgie nach

einer verlorenen goldenen Zeit, einer hoffnungslos weiten Welt, als rückwerksblickendes Refugium und als Flucht von der Zeit gelebt, sondern als Hegung einer existenziellen Hoffnung auf Licht und künftige Freude, wo sich auch noch komplexe Gefühle mischen: der tief religiöse Sinn des Lebens, die Fortsetzung des Selbst in den Kindern, das Warten auf die Enkelkinder, die Lebenskontinuität als ständige Vervollkommenung, ein Suchen nach Leichtigkeit, Transparenz und der reinsten Perle im Mittelpunkt des existenziellen Mandala.

Giorgio Segato
1998.

6 Djevojčica s igračkama (Sara)

D.C. 7
80.

7 Dijete

8 Djevojčica (Jelena)

9 Djevojčica (Ana P)

10 Djevojčica GK

11 Portret djevojčice (Ana P)

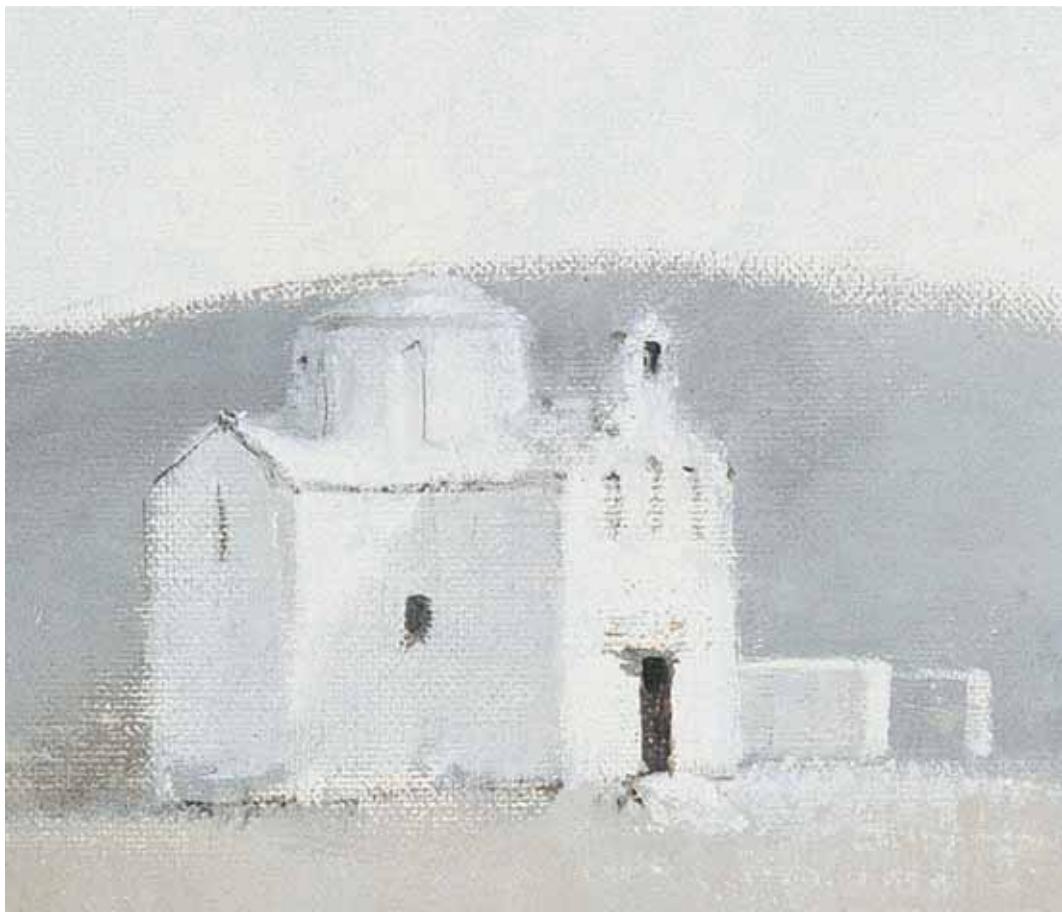
12 Djevojčica M, detalj

13 Djevojčica K

A.C.J.
91.

14 Nedjelja

detalj

15 Sonja

16 Djevojčica C

17 Portret Domagoja

18 Djevojčica P

19 Portret Dore

20 Danica

D.C. 1914.

D.V.P.
co.

21 Djevojčica s kišobranom

22 Djevojčica

detalj

23 Portret RPB

A.C.J.
XJ

96

24 Ana

25 Djevojčica P

26 Djevojčica K

27 Djevojčica s grlicom

28 Igra

detalj

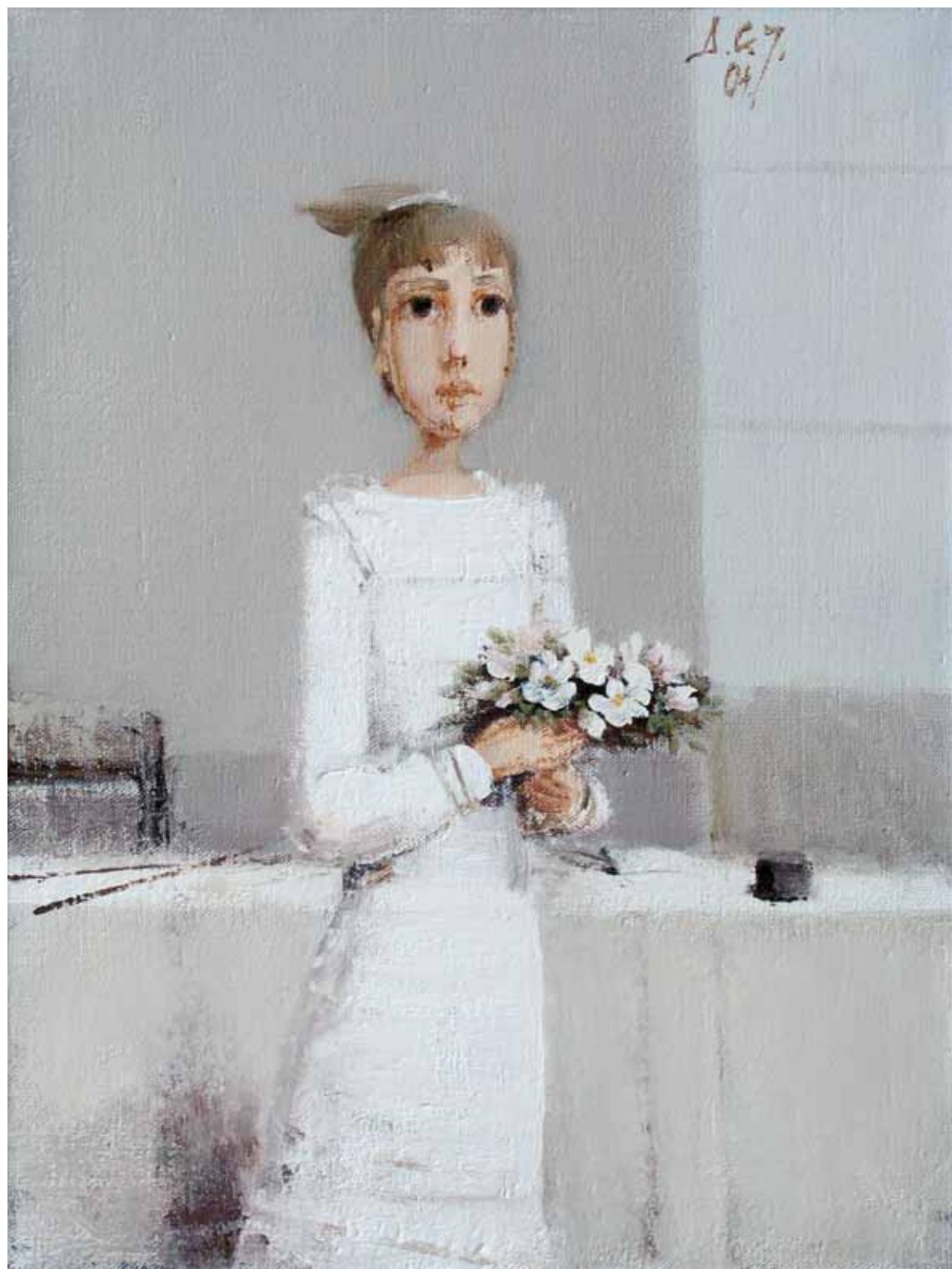
Igra, detalj

29 Djevojčica sa cvijećem (ČF)

30 Djevojčica B

31 Djevojka

32 Djevojčica S

D.C.T.
A.F.

33 Portret Sare

A.C.7.
1947

34 Portret Ive

35 Djevojčica R

36 Sv. Juraj

detalj

37 Igra

A.C.7
1987

38 Djevojčica B

detalj

39 Majka i dijete

40 Majka i dijete

41 Majka i dijete

42 Cvijeće (BL)

Razgovor s Dragicom Cvek Jordan 2006.

“Djetinjstvo je vrijeme koje nas određuje za kasniji život i vrijeme koje nam oblikuje snove”, prva je rečenica koju ste napisali u autobiografskom zapisu za svoju monografsku knjigu 1987. godine. Danas, nakon toliko vremenskog odmaka, kako se odnosite prema ovoj tvrdnji? Možda se, ipak, nešto promijenilo?

Da, djetinjstvo pa i prva mladost formira one snove, koji se stalno ponavljaju. Njihova konstanta nas čini onakvima, kakvi jesmo. To je i razumljivo jer prvi dojmovi, prva saznanja, prvi strahovi, prve ljubavi, uvijek ostavljaju najdublji trag. Mislim da je ta veza s početcima važna za svako kreativno djelovanje. Picasso je, vidjevši izložbu dječjeg crteža nostalgično konstatirao: “Kad sam bio kao oni, crtao sam kao Rafael, a trebao mi je cijeli život da budem kao oni”. Snovi s vremenom blijede, na kraju i nestaju, sretni su oni koji sanjaju cijeli život.

Djevojčice su Vam vrlo čest motiv u stvaralaštvu. Nisu li i one dio toga vremena iz djetinjstva koje je nepovratno prošlo? Možemo li prepostaviti da ste ih poznavali iz bližega okruženja ili su to “imaginarnе” djevojčice?

Djevojčica je motiv, početak ženskosti, nevinost početka, možda nesvjesna želja da se vratim djevojčici u sebi, da ju sačuvam. Djeca su uopće moj motiv. To može biti neko određeno dijete, no više kao odraz nekog djeteta, refleksija lica, koje učestalo gledam (moja djeca), no to je općenito dijete. Zato se dosta često dogodi da ljudi reagiraju “to je ista moja djevojčica” - lice, koje naravno, nikad nisam vidjela.

Djevojka u bjelini, nevjesta, također je značajna tema. Kada ste naslikali prvu i koji sve motivi Vas potiču na kontinuirano slikanje djevojke u bijelom?

Bjelina i svjetlost mi je oduvijek bila izazov, a bjelina je za svetkovine najbjelja, kada obuku nevjестu u bijelu haljinu, bijeli veo pa još i bijelo cvijeće. Kada je sve bijelo svaki i neznatan ton dobiva vrijednost. To je kao tišina u kojoj i najslabiji šum može zazvoniti.

Ne sjećam se više kako sam došla do nevjeste, no čini mi se da je to logičan slijed, iz djeteta nastaje djevojčica, a zatim nevjesta. To je prije svega bjelina, bijelo na bijelom; a onda je to i jedna iluzija izrazito ženska: čistoća i nevinost osjećaja koji se daje, kao zavjet ljubavi “... u dobru i zlu”. To je svetkovina trenutka kada se iz zaštićenog limba djetinjstva i mladosti prelazi u odgovornost zrelosti - neka vrsta inicijacije - vrh života.

43 Nevjesta G

44 Nevjesta M

45 Interijer

46 Nevjesta M

47 Interijer

Cvijeće je također Vaš slikarski izazov.

Cvijeće je veliki izazov. To prije svega proizlazi iz ljubavi prema cvijeću. To je i kao hodanje po uskoj gredi iznad ponora, lako se padne u banalno. Radost je kad se uspije postići krhka tamanost latica nasuprot tamnini ili baršunastu mekoću cvijeta suprotstaviti svjetlosti prostora, sama suština stvarnosti - ne njezin opis. Moram priznati da me u tom smislu fascinirao Velazquez. Na jednom malom portretu infantkinje nabrojala sam osam različitih tkanja svile, od baršuna, brokata, satena, krepa do muslina, organdia - i kako je to naslikano! To je naprsto stvoreno - duša materije.

U kojoj je mjeri krajolik rodne Moslavine nazočan u Vašem slikarstvu i možete li ga usporediti s nekim drugim, bliskim predjelom?

Krajolik u kojem sam rođena i u kojem sam provela djetinjstvo zapravo je običan - malo valovit, skoro ravan. Zemlja, nebo, a između horizonta, a iza njega prestaje svijet. Horizont - horizontala. Drveće, nadasve jablanovi, ljudi - vertikalna. Na kraju - sve se može svesti na apstraktni znak križa.

Kako u sliku pretočiti kretanje, život, vrijeme? Pokušavam to prenijeti u malim beznačajnim detaljima, koji se slučajno nađu između horizontale i vertikale.

Pejzaž mog djetinjstva može se kazati da je pun zelenila, a opet nezaboravna je bjelina zima, blještavilo ljeta kad se gube obrisi realnih stvari, mirisi i uzbudljiva poetika boja u proljeće i čudesni topli mir rane jeseni.

Iskustvo na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti u klasi Miljenka Stančića bilo je, pretpostavljam, poticajno u formiranju Vaših slikarskih stavova?

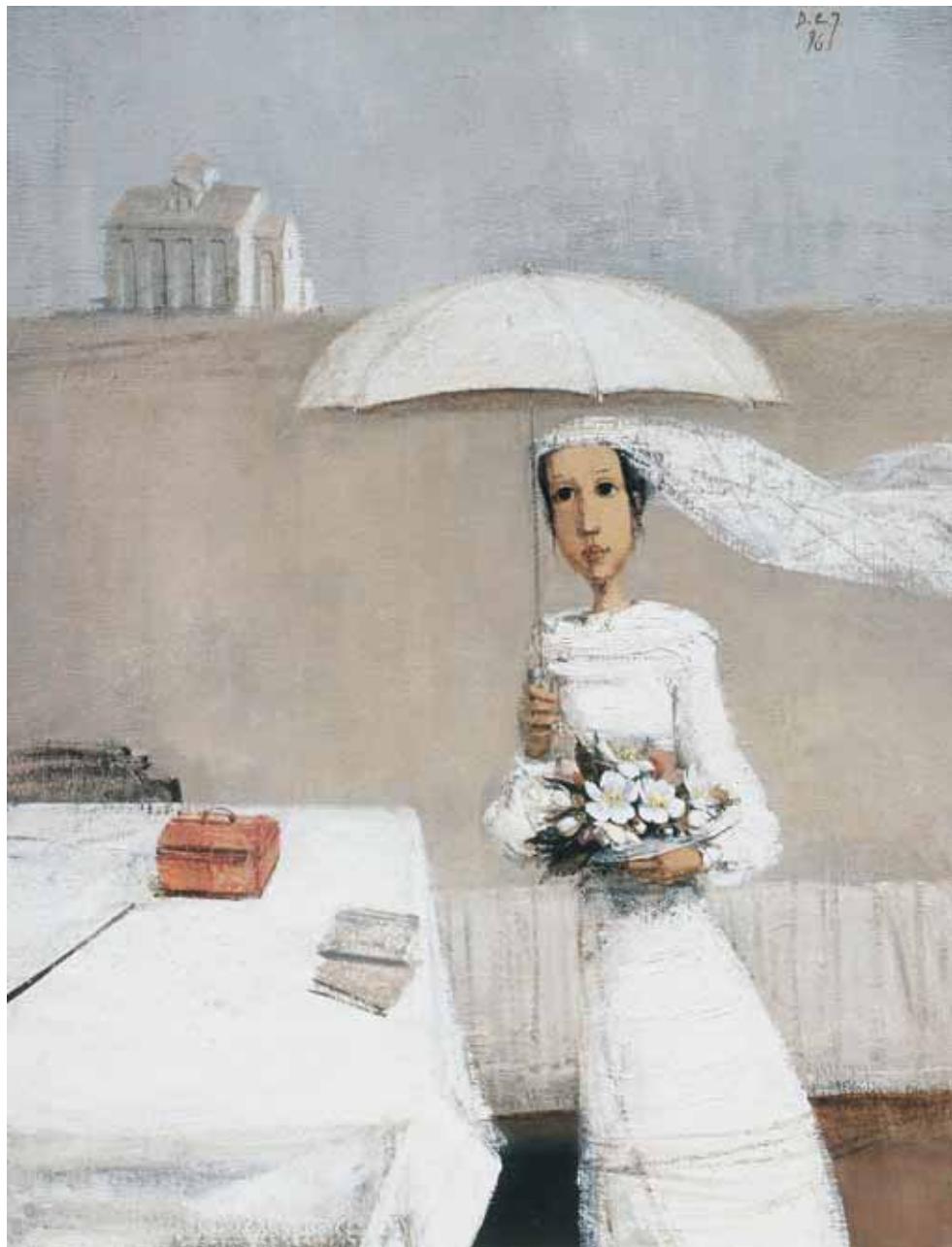
Moj profesor M. Stančić, bio je prije svega sjajan slikar, sigurno jedan od najvećih na ovim prostorima. Kad Vas takav učitelj nešto pouči, nastojite to zapamtiti za cijeli život. Uvijek sam mu se divila.

Što je sve utjecalo na odluku da se posvetite slikarstvu?

Kad sam bila dijete, činilo mi se da je jedina mogućnost da se izrazim bila crtanje. Jedan od najsretnijih dana u mom životu je bio kad sam od jednog starog strica dobila pločicu i kamenčiće. Mogla sam beskonačno crtati, brisati i ponovo crtati. Tako sam u petoj godini života naučila i čitati i pisati, a onda su se interesi širili. Ipak želja da budem slikar, bila je izgleda moja konstanta.

48 Nevjesta K

49 Nevjesta K

50 Interijer

51 Nevjesta

52 Nevjesta II

I Vaš je suprug slikar. Suradujete li kao slikari?

Kao u svemu, tako i u poslu, tj. u slikanju treba uvažavati osobnost drugoga. Moj muž i ja smo, moglo bi se reći, dosta različiti slikari, ali zar bi bilo neobično da nakon 45 godina zajedničkog života počnemo pomalo ličiti jedan na drugog pa i kao slikari?!

Tko je, osim Stančića, pokazivao put Vašem kistu?

Moram reći da sam se uvijek divila starim slikarima, starim Tali-janima (B. Angelico, Boticelli, Rafael, P. della Francesca) zatim Vermeeru, Velazquezu i Goyi. Španjolsku sam uvijek doživljavala kao zemlju slikara, s gradovima boje zlata kao Toledo ili bijelim kao da su od šećera, kao što je Sevilla, i mnogi manji za koje danas više nisam sigurna da li sam ih vidjela - ili sanjala.

Jesu li pjesnici, glazbenici i ostali umjetnici, ali i umjetnosti, utjecali na Vaše stvaralaštvo?

Voljela sam iznad svega ruske pisce i pjesnike, u mladosti sam otkrila Prevera, Rilkea. A muzika? Danas mi se čini da je muzika nešto naj-dragocjenije što ljudska kultura posjeduje, što bi bio ovaj svijet bez Mozarta, Bacha, ...? Moj muž voli muziku, moja djeca su muzičari. Možda sam i ja ponešto kriva što su muziku izabrali za svoj poziv.

Zagreb je grad u kojem živite. Kakav je Vaš odnos prema njemu?

Da, Zagreb je grad u kojem živim, u kojem sam provela mladost, doživjela ljubav, rodila djecu, stekla prijatelje. Zagreb je, normalno, grad kojeg volim.

Putovanje! Kad se izgovori ta riječ, kod jednih se budi silna žudnja za nevidenim gradovima i nepoznatim krajolicima, a kod drugih je reakcija obrnuta. Što je za Vas putovanje?

Putovanja, putovanja su meni potreba za kretanjem, čežnja za novim prostorima, jedan čudesan osjećaj uzbudenosti kad treba krenuti na put. I pjesnik zavidi vjetru, normalno! Kad, nakon dužeg mirovanja stigne moja "čerga" osjećam radosni nemir zbog novog kretanja. Novi prostori su otvoreni za nova saznanja. Te nove prostore uvijek sam prihvataćala s njihovom poviješću. Postoje i mjesta hodočašća u koja se uvijek vraćam (Venecija) i danas mi se čini da sve radije odlazim na takova mjesta.

53 Nevjesta A

54 Nevjesta s lepezom

A.C.T.
55

55 Nevjesta V

56 Nevjesta A

57 Nevjesta Z

Slikarstvo Vam je prožeto bijelom, dakako, ne samo bijelom bojom, i tu je činjenicu kritika apostrofirala. Kako interpretirate tu njezinu stalnu nazočnost i nedvojbeno višeslojnu simboliku?

Bjelina je svečanost, čistoća, radost trenutka, ponekad ništavilo i smrt. Iz bjeline izlazi boja (slikarski) dok u tamu ona tone. Bjelina je dan - sunčan dan - svjetlost. Dovoljno je bjelini suprotstaviti samo sivo srebra iz kojeg mogu izranjati sve boje, do najprofijenijeg kolorizma. I to je dovoljno.

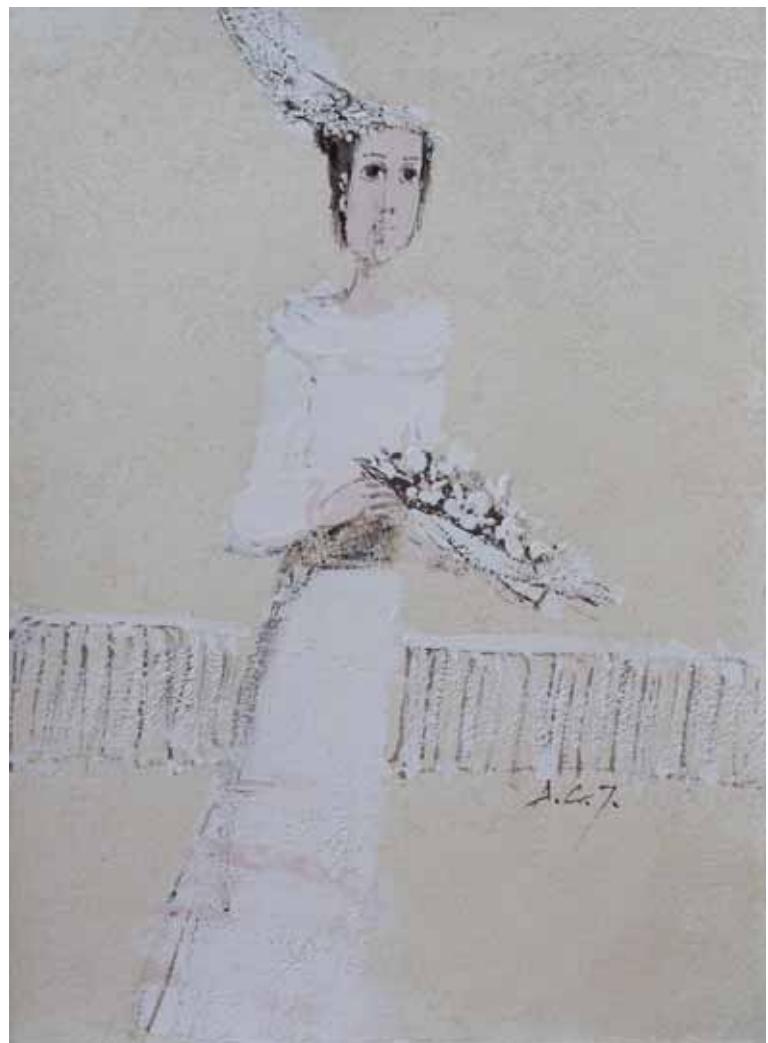
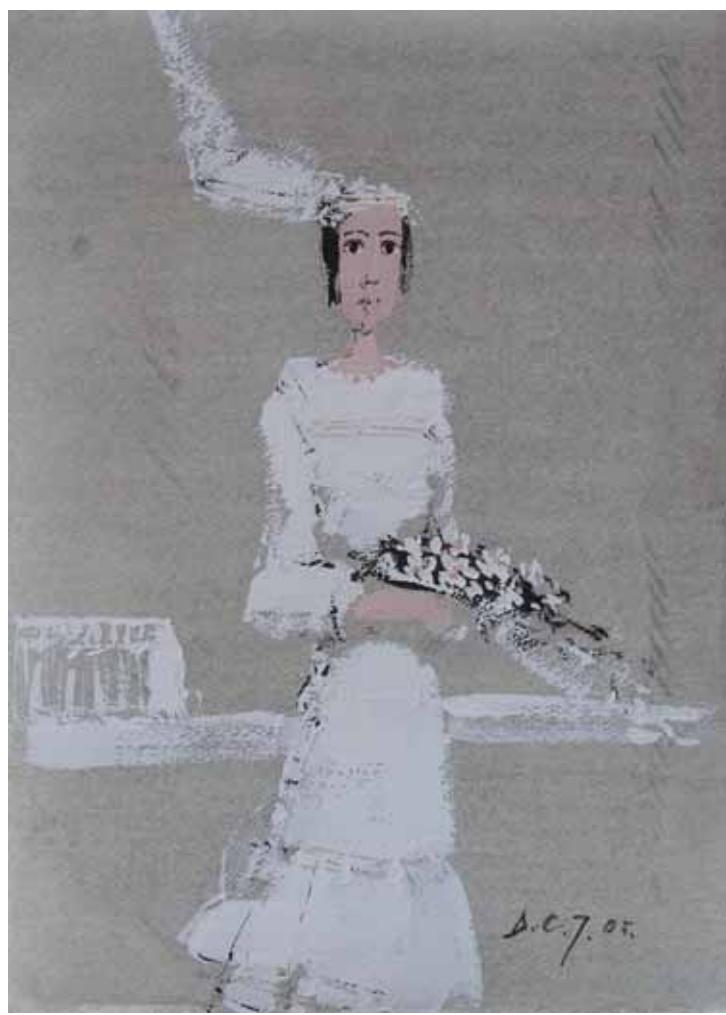
Učestalo se naglašava da je i format odnosno da su dimenzije slike ili crteža, važan čimbenik u konačnom određenju umjetničkog djela. U kojoj se mjeri slažete s ovom tvrdnjom i možete li nam reći kojima su mjerama najčešće odredene Vaše slike?

Između minijature i velikih zidnih slikarija postoji format prilagođen ljudskom oku, na optimalnoj udaljenosti (štafelajno) u prostoru u kojem čovjek obično prebiva. To je format u koji se može smjestiti jedan mali svijet a koji je moguće jednim pogledom obuhvatiti.

Portret ima iznimni udio u Vašem stvaralaštvu. Što je sve privlačno u interpretaciji "predloška"? Samo likovna vrijednost ili nalazite i druge?

Portret je vrlo zahtjevna disciplina. Likovnost je uvijek važna. Psihologija osobe, sklonosti, dosta toga treba savladati ili osjetiti da bi se udahnuo život obližju. Kad slikam portret uvijek se pomalo stidim vlastite nemoći, kad se sjetim veličanstvenih Rembrandtovih autoportreta koji iz vlastite tame gledaju ovaj nemilosrdni svijet, ili Halsovih portreta obrtnika i trgovaca kojima iz oka viri njihovo plebejsko samozadovoljstvo; ili prekrasni briljant kao što je Vermeerova djevojka s turbanom nastala u gradu u kojem su se brusile leće i dijamanti. Zatim su tu prelijepi Ingresove "Mademoiselle Rivière" - djevojčice XIX. st. porculanske bjeline. Što da kažem na Račićev autoportret iz kojeg izvire sva tuga njegove nesretne mladosti! Nezaboravan je i Picassoov portret "Žene koja plače" ili Sutinov "Autoportret", Giacomettivi portreti, Stančićev "Tin Ujević"... I na kraju Goyina "Vojvotkinja od Abbe" u crnoj haljini s ružičastim vrpcama koje znače propadanje, možda smrt, ili najbolje od svega Velasquezovi čudesni portreti djece, a posebno Filipa IV., vladara tužnog lica - vapaj jedne nestajuće dinastije.

58 Nevjesta

59 Nevjesta

60 Nevjesta B

ДСГ
97

61 Nevjesta I

62 Nevjesta

63 Nevjesta s krletkom

S.C.J.
94

64 Nevjesta N

65 Nevjesta CK

Kritika je prepoznala i isticala Vaše iznimno slikarsko umijeće. U toj je tvrdnji i jedna njegova bitna odrednica. Naime, u vremenu otvorenom brojnim i različitim likovnim istraživanjima, ostajete dosljedni klasičnim likovnim tehnikama, u kojima evidentno produbljujete iskustvo i, vjerujem da možemo tvrditi, učvršćujete svoju izrazito slikarsku poziciju.

U slikarstvu možda imamo najvrednije rezultate iz doba kad se ono smatralo plemenitim zanatom - tj. kad je bilo fenomen vremena. I danas ne možemo ostati ravnodušni pred raspećem koje je plačući slikao srednjovjekovni slikar ili pred sjajem vitraja gotske katedrale znajući da je pater Suger u rastaljeno staklo ubacivao dragu kamenje. Zato nastojim da znanje i iskustvo koje sam dosad stekla poduprem vlastitom emocijom, vlastitom energijom koliko je god moguće. Ja nisam osoba od sistema već prije od prirodnog rasta pa otud možda u mojoj slikanju postoji i određeni naivitet. I zadovoljstvo je da često oni ljudi, koji nisu na tom polju posebno educirani reagiraju spontano i emotivno na moje slike. A kako živimo u doba postmoderne - svi putevi su otvoreni!

Vaše slikarstvo prožimaju prostori snažne poetske i simboličke provenijencije koji su interpretirani kao bitni čimbenici. Istodobno, naglašavana je i njegova metafizička dimenzija. U kojoj su mjeri ove tvrdnje točne i kako biste "definirali" svoje slikarstvo?

Velike riječi, zvuči pretenciozno! Sve je zapravo jednostavno - čovjek traži svoj mali prostor, realni, duhovni, imaginarni, u kojem diše, živi, postoji. To je za mene slikanje!

Milan Bešlić

D.G.T.
167

66 Kompozicija

67 Nevjesta O

68 Nevjesta R

69 Nedjelja IC

70 Djevojčica S

71 Jasmin

A.C.7.
057

72 Ruže (Eglantine)

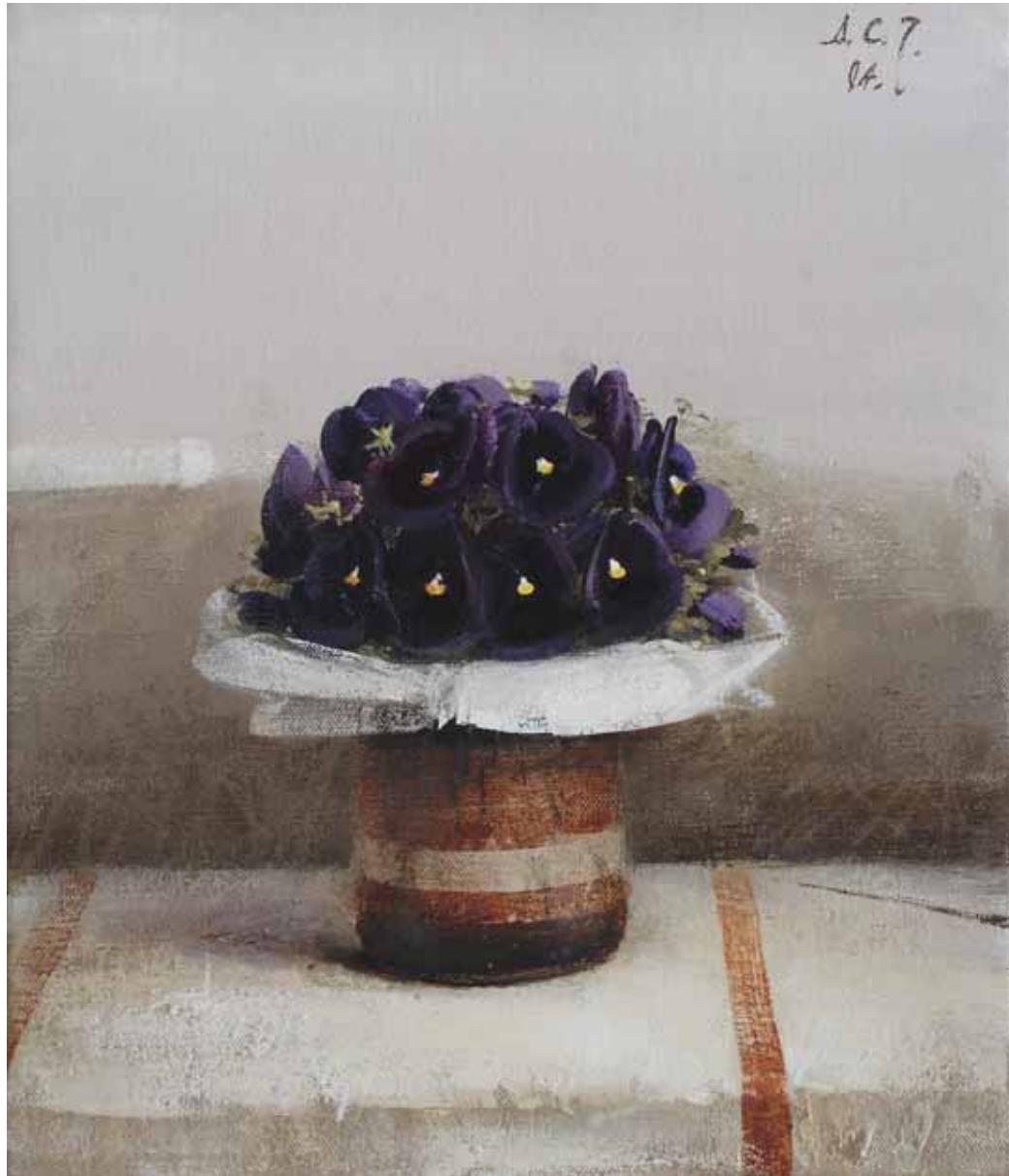

73 Cvijeće (Ruža)

A.C.J.
C.F.

74 Divlja ruža (Eglantina)

75 Mačuhice

76 Mačuhice K

A.C.7.
00.

77 Kapelica Sv. Petra

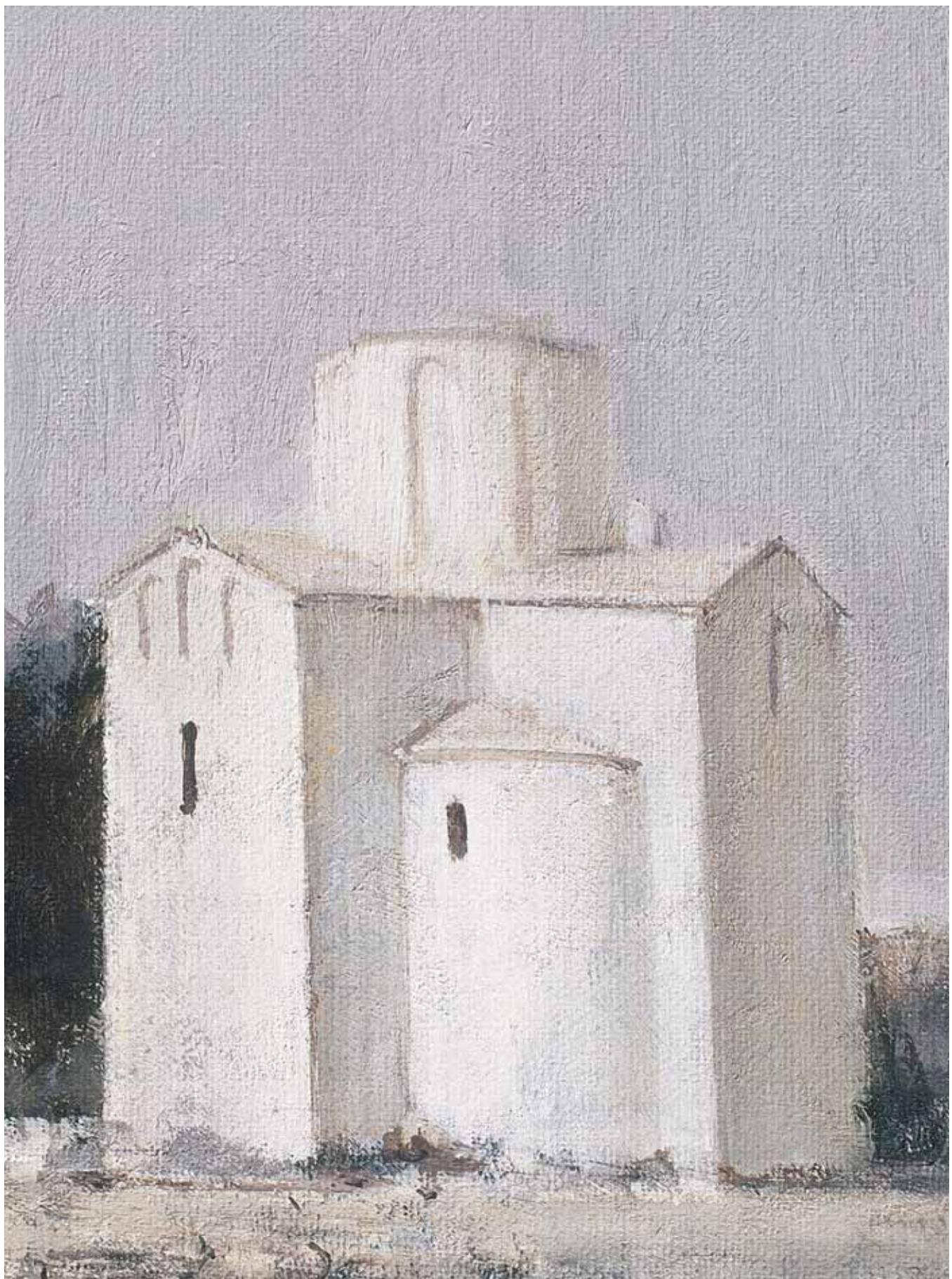

A.C.J.
06.7.

78 Kukurijek

79 Kukurijek I

80 Sv. Križ, detalj

81 Kukurijek II

82 Djevojčica u plavoj haljini

83 Djevojčica

BIOGRAFIJA

1940.

Dragica Cvek Jordan rođena je 22. siječnja u Velikoj Trnavi, u Moslavini.

1961.

Upisuje Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu. Uđaje se 31. prosinca za Vasilija Josipa Jordana.

1963.

Studijsko putovanje s kolegama i profesorima u Pariz i London i posjet velikoj Goyinoj izložbi koja će snažno utjecati na mladu slikaricu.

1964.

Diplomira na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Miljenka Stančića.

1968.

Zagreb, Salon HDLU, prva samostalna izložba.
Bruxelles, Galerie Europa, prva samostalna izložba u inozemstvu.
Kutina, Muzej Moslavine, sudionica skupne izložbe.

1969.

Zagreb, Salon mlađih, nagrada za slikarstvo.
Pariz, Petite palais, tematska izložba o cvijeću.

1970.

Rodila sina Martina.
Zagreb, Salon mlađih, Nagrada SKOJ-a.
Bale, palača Bembo, sudionica izložbe grupe Castrum Vallis.
Rovinj, izložba likovne galerije, muzejska zbirka.

1971.

Poreč, Istarska sabornica, IX. anala.
Zagreb, Umjetnički paviljon, IV. salon mlađih.

1972.

Vinkovci, sudionica izložbe Likovni umjetnici Slavonci.

1973.

Rodila kćer Jelenu.

1975.

Vinkovci, Galerija umjetnosti, Oblici realizma u suvremenoj umjetnosti.

1976.

Vinkovci, Galerija umjetnosti, izlaže sa suprugom Vasilijem J. Jordonom.

1977.

Rovinj, Zavičajni muzej.

1978.

Bruxelles, Galerie Isy Brachot, samostalna izložba.
Knokke Le Zoute, Galerie Isy Brachot.

1979.

Osijek, Galerija likovnih umjetnosti, Mrtva priroda u novijem hrvatskom slikarstvu.

1983.

St. Gallen, Stadthaus Galerie, samostalna izložba.

1984.

Zurich, Kunsthall, Galerie Richard (s L. Eugsternom).

1985.

Zagreb, Galerija Josip Račić, samostalna izložba.
Zagreb, Lapidarij, sudionica velike tematske izložbe Motiv cvijeća u suvremenoj hrvatskoj umjetnosti.

1987.

Monografija Dragica Cvek Jordan, autor Tonko Maroević, izdanje Grafičkog zavoda Hrvatske iz Zagreba.

1988.

Zagreb, Galerija Dubrava.

1991.

Zagreb, Galerija Mala.
Varaždin, Galerija Dorart.

1992.

Zagreb, Galerija Studio D.
Beč, Galerija MC.

1995.

Novo Mesto, Gradska muzej.

1997.

Nin, Galerija Višeslav.
Split, Galerija Kula.
Supetar, Galerija Capra.

1998.

Hercegovac, Mjesna knjižnica.
Varaždin, Dorart.

1999.

Makarska, Galerija Brešan.
Vrgorac, Galerija Brešan.
Pučišća, Galerija Porat.

2000.

Köln, Inter Art Galerie Reich.

2001.

Beč, Hrvatsko veleposlanstvo.

2005.

Šibenik, Galerija Sv. Krševan.

Široki Brijeg, Franjevačka galerija (s V. J. Jordanom).

2006.

Zagreb, Galerija Mona Lisa (s V. J. Jordanom)

Dragica Cvek Jordan sudjelovala je na brojnim problemskim i tematskim izložbama u zemlji i inozemstvu, a njezina se djela nalaze u muzejima, galerijama i privatnim zbirkama. Osim u slikarstvu, radi i u crtežu i grafici, likovnim tehnikama u kojima je realizirala golem opus.

Živi i radi u Zagrebu i na Braču.

1966.

Dragica Cvek Jordan u atelijeru.

Dragica s ocem Matijom i sinom Martinom.

Jordanovi s djecom (Martin i Jelena).

Dragica sa suprugom Jordanom u Pučišćima na Braču.

Dragičina djeca Jelena i Martin.

Dragica s unukama Sonjom i Mirtom.

Dragica u Toledu.

Dragica s "Bepom" Depolom u Veneciji.

SAMOSTALNE IZLOŽBE

1968.

Zagreb

Bruxelles

1969.

Rijeka

Beograd, Sombor

1976.

Vinkovci

Rovinj

Zagreb

1978.

Bruxelles

Knokke Le Zoute

Zagreb

1983.

St. Galen (Švicarska)

1984.

Zürich

1985.

Zagreb

1987.

Varaždin

1988.

Zagreb

1991.

Zagreb

Velika Gorica

Varaždin

1992.

Zagreb

Beč

1995.

Novo Mesto

1997.

Nin

Split

Supetar

1999.

Makarska

Vrgorac

Pučišća

2000.

Köln

Novalja

2001.

Beč

2005.

Široki Brijeg

2006.

Zagreb

Dragica s Depolom i Lj. Mikić
na izložbi u Varaždinu

*Pripreme za izložbu u Galeriji Mona Lisa. Slijeva: Vasilij Josip Jordan,
Dragica Cvek Jordan, Martin Henc, Zlatko Henc.*

KATALOG DJELA

- 1 Nevjesta, 1978., ulje na platnu, 90x65 cm, str. 7
- 2 Primule, 1983., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 11
- 3 Sonja, 2003/04., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 13
- 4 Maćuhice, 1984., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 16
- 5 Praznik, 1982., ulje na platnu, 80x90 cm, str. 18
- 6 Djevojčica s igračkama (Sara), 1982., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 24
- 7 Dijete, 1980., ulje na platnu, 80x95 cm, str. 25
- 8 Djevojčica (Jelena), 1981., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 26
- 9 Djevojčica (Ana P), 1986., ulje na platnu, 80x60 cm, str. 27
- 10 Djevojčica GK, 1987., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 28
- 11 Portret djevojčice (Ana P), 1987., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 29
- 12 Djevojčica M, 1993., ulje na platnu, 50x45cm, detalj, str. 30
- 13 Djevojčica K, 1991., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 31
- 14 Nedjelja, 1995., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 32
- 15 Sonja, 2000., ulje na platnu, 35x30 cm, str. 34
- 16 Djevojčica C, 2002., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 35
- 17 Portret Domagoja, 2005., ulje na platnu, 30x25 cm, str. 36
- 18 Djevojčica P, 1999., ulje na platnu, 30x25 cm, str. 37
- 19 Portret Dore, 1995., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 38
- 20 Danica, 1993/94., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 39
- 21 Djevojčica s kišobranom, 2000., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 40
- 22 Djevojčica, 1995., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 41
- 23 Portret RPB, 1996., ulje na platnu, 80x60 cm, str. 43
- 24 Ana, 1997., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 44
- 25 Djevojčica P, 1997., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 45
- 26 Djevojčica K, 2000., ulje na kartonu, 100x70 cm, str. 46
- 27 Djevojčica s grlicom, 1999., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 47
- 28 Igra, 2003., ulje na platnu, 75x85 cm, str. 48
- 29 Djevojčica sa cvijećem (ČF), 2001., ulje na panel ploči, 100x70 cm, str. 52
- 30 Djevojčica B, 2004., ulje na platnu, 70x60 cm, str. 53
- 31 Djevojka, 2004., ulje na platnu, 40x30 cm, str. 54
- 32 Djevojčica S, 2006., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 55
- 33 Portret Sare, 2005., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 56
- 34 Portret Ive, 2004., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 57
- 35 Djevojčica R, 2005., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 58
- 36 Sv. Juraj, 1990., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 59
- 37 Igra, 2004/05., ulje na platnu, 100x90 cm, str. 61
- 38 Djevojčica B, 2004., ulje na platnu, 70x70 cm, str. 62
- 39 Majka i dijete, 2002., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 64
- 40 Majka i dijete, 2004., ulje na platnu, 65x65 cm, str. 65
- 41 Majka i dijete, 2005/06., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 66
- 42 Cvijeće (BL), 1991., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 67

- 43 Nevjesta G, 1992., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 69
44 Nevjesta M, 1992., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 70
45 Interijer, 1992., ulje na platnu, 120x120 cm, str. 71
46 Nevjesta M, 1996., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 72
47 Interijer, 1992., ulje na platnu, 121x121 cm, str. 73
48 Nevjesta K, 1992., ulje na platnu, 70x65 cm, str. 75
49 Nevjesta K, 1996., ulje na platnu, 90x70 cm, str. 76
50 Interijer, 1997., ulje na platnu, 90x130 cm, str. 77
51 Nevjesta, 1997., ulje na platnu, 80x60 cm, str. 78
52 Nevjesta II, 1997., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 79
53 Nevjesta A, 1997., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 81
54 Nevjesta s lepezom, 1999., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 82
55 Nevjesta V, 2003/04., ulje na platnu, 90x100 cm, str. 83
56 Nevjesta A, 2003., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 84
57 Nevjesta Z, 2004., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 85
58 Nevjesta, 2005., gvaš, 27x20 cm, str. 87
59 Nevjesta, 2005., gvaš, 27x20 cm, str. 87
60 Nevjesta B, 2005., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 88
61 Nevjesta I, 2004., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 89
62 Nevjesta, 2005., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 90
63 Nevjesta s krletkom, 2004., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 91
64 Nevjesta N, 2004., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 92
65 Nevjesta CK, 2005., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 93
66 Kompozicija, 2006., ulje na platnu, 90x100 cm, str. 95
67 Nevjesta O, 2006., ulje na platnu, 50x35 cm, str. 96
68 Nevjesta R, 2006., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 97
69 Nedjelja IC, 1983., ulje na platnu, 80x95 cm, str. 98
70 Djevojčica S, 2002., ulje na platnu, 70x50 cm, str. 99
71 Jasmin, 1982., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 100
72 Ruže (Eglantine), 2005., ulje na platnu, 60x50 cm, str. 101
73 Cvijeće (Ruža), 2005., ulje na platnu, 30x25 cm, str. 102
74 Divlja ruža (Eglantina), 2005., ulje na platnu, 40x36 cm, str. 103
75 Maćuhice, 2004., ulje na platnu, 35x30 cm, str. 104
76 Maćuhice K, 2000., ulje na platnu, 50x46 cm, str. 105
77 Kapelica Sv. Petra, 1991., ulje na platnu, 50x40 cm, str. 106
78 Kukurijek, 2006., ulje na platnu, 40x30 cm, str. 107
79 Kukurijek I, 2005., ulje na platnu, 30x25 cm, str. 108
80 Sv. Križ, 1997., ulje na platnu, 50x45 cm, detalj, str. 109
81 Kukurijek II, 2006., ulje na platnu, 40x30 cm, str. 110
82 Djevojčica u plavoj haljini, 2005., gvaš, 27x20 cm, str. 111
83 Djevojčica, 2005., gvaš, 27x20 cm, str. 111
84 Divlje ruže, 2005., ulje na platnu, 30x25 cm, zadnja stranica

Nakladnik
GALERIJA MONA LISA

Za nakladnika
MARTIN HENC

Predgovor
GIORGIO SEGATO

Razgovor i životopis
MILAN BEŠLIC

Likovni postav izložbe
STANKO ŠPOLJARIC

Prijevod s Talijanskog
TONKO MAROEVIC

Njemački prijevod
TAMARA MARČETIC

Fotografije
STANKO VRTOVEC
NINO VRANIC
MARTIN HENC

Skeniranje i obrada kolora
MATO JONJIC

Tisak i uvez
KRATIS

Naklada
500 primjeraka

Zagreb, 2006.

www.galerija-mona-lisa.com

Partner Galerije Mona Lisa

ISBN 953-7352-03-X

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 75 Cvek-Jordan, D.

CVEK-Jordan, Dragica

Dragica Cvek Jordan / predgovor Giorgio Segato ; životopis, razgovor Milan Bešlić ; <prijevod Tonko Maroević (talijanski), Tamara Marčetić (njemački) ; fotografije Stanko Vrtovec ... et al.>. - Zagreb : Galerija Mona Lisa, 2006.

Takst na hrv., tal. i njem. jeziku.

ISBN 953-7352-03-X

1. Bešlić, Milan

I. Cvek-Jordan, Dragica -- život i djelo

300914050

ISBN 953-7352-03-X

A standard linear barcode representing the ISBN 953-7352-03-X.

9 789537 352035

Galerija Mona Lisa
Tkalčićeva 77 Zagreb
www.galerija-mona-lisa.com

